

TOTEM

dobrušských skautů



roč. 6

září/říjen

2013

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři,

prázdniny uběhly jako voda a já mám tu čest přivítat vás u dalšího čísla našeho střediskového oběžníku Totem. Jako obvykle je plný článků, fotografií a zajímavých tipů, takže dosti zdržování a pojďme rovnou na představení jednotlivých částí.

Jako první a řekl bych i nej důležitější jsou samozřejmě zápisy ze všech letošních táborů. Na začátek Vám Lenora popíše, jak vypadal týden v Mastech, když tam tábořil oddíl Meďátek a dle fotek uvidíte, že si to naši nejmenší opravdu užili. Jako další následuje zápis od Marušky, v němž se dozvíte detaily druhého masteckého běhu, tj. Světlušek, které letos poprvé vyrazily na tábor bez svých klučích vrstevníků Vlčat. Nezapomněli jsme ani na Orlické Zá-

hoří, kde se letos tábořili Vlčata a také Slunečnice s Mohykány. A jelikož dění těchto dvou táborů bylo navzájem propojené a částečně k němu patřilo i stavení s bouráním, čeká Vás jeden obří článek, který je rozdělen do několika částí. Autory jsou Albi a Hanča.

Prázdniny však nejsou jenom časem táborů, ale v poslední době také časem svateb. Letos se odehrály hned dvě, takže pokud chcete vědět a vidět více, neváhejte nalistovat sekci Oznámení, kde naleznete krátkou zprávu od Ondry. Kromě radostných událostí se nám nevyhnuly ani události smutné. V půlce srpna nás opustil jeden z našich bratrů Oldskautů Karel Disman. Poslední rozloučení s ním vám přiblíží opět Ondra.

Jako již tradičně, ani v tomto

číslu nechybí spousta zajímavých tipů. Konkrétně je to Tip weby s cestovatelskou tematikou od Bény, Tip na životopisné filmy od MM a Tip na výlet s názvem Po stopách Václava Havla od Ondry. Nechybí ani Tip na knihu, tentokrát na dílo Julia Fučíka Reportáž psaná na oprátce, kterou doporučuje přečíst Ondra.

Nezapomněli jsme samozřejmě ani na rubriku Skauti jide. V tomto čísle se podíváme za našimi bratry do Hradce Králové, konkrétně do skautského střediska svatého Jiří.

No, a to by bylo zhruba vše. Mně tak nezbyvá nic jiného, než Vám za celou redakční radu popřát příjemné počtení.

INI OGIC

Obsah Totemu

- | | |
|--------------------------------|-----------------------------|
| 2 - Úvodní slovo | 19 - Tip na knihu |
| Obsah | - Reportáž psaná na oprátce |
| 3 - Střediskové dění | 21 - Tip na film |
| - Tábor Meďátek | - Životopisný |
| - Tábor Světlušek | 23 - Skauti jinde |
| - Orlické Záhoří | - Hradec Králové |
| 13 - Oznámení | 25 - Poslední stránka |
| - Letní skautské svatby | - Uzávěrka |
| - Rozloučení s Karlem Dismanem | - V příštím čísle |
| 15 - Tip na web | - Tiráž |
| - Cestovatelská tematika | 26 - Citát |
| 17 - Tip na výlet | |
| - Po stopách Václava Havla | |



STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

TÁBOR MEĐÁTEK 7.-13.7.2013

Letošní tábor Meďátek proběhl v duchu lesních víl a skřítků. Les kolem chalupy jimi doslova ožil. Vykukovali z keřů, houštin, trávy a shlíželi dokonce i z korun stromů. Byli moc zvědaví na malé lidičky, kteří se nastěhovali do stanů u chalupy. Děti se jim ve svých skřítkách čepičkách a vestičkách trošku podobaly, a tak se někteří skřítkci osmělili a na pokyn královny víl přicházeli za dětmi do tábora. Hráli s nimi různé hry a děti jim na oplátku pomáhaly plnit jejich povinnosti lesních skřítků pomocníků. Bylo krásně, takže o oblíbené táborové radovánky nebyla nouze – koupání v průzračném chladivém potoce, hry v lese i na louce, táborové ohně s kytá-



rou, stezka odvahy a jako každoročně nechybělo ani výborné jídlo od našich Sester kuchařek. Na konci tábora sice přišly mračky, které přinesly nejen chladivý déšť, ale také zmizení většiny víl a skřítků, vše se však vyjasnilo, dětem se s pomocí makového

panáčka povedlo téměř všechny ztracené skřítky najít (kromě skřítky Zvonečka, který zmizel neznámo kam) a vrátilo se k nám i to sluníčko.

Lenora





TÁBOR SVĚTLUŠEK 13.-26.7.2013

Prázdniny už jsou u konce, a tak nastal čas, abychom se všichni svěřili se svými zážitky ze skautských táborů. Já budu mluvit nebo spíš psát za světlušky. Tentokrát všechno nebylo jako dřív, protože letos (nevím, jestli je to poprvé, ale rozhodně po dlouhé době) jsme si se světlůškami připravily soukromý tábor, zkrátka jen světluškovská jízda. Tábor jsme měly postavený v Mastech. Malé i větší holky spaly v podsadačkách a vedoucí v tee-peečku nebo v chalupě, někdo ji taky musel přece hlídat, že? :) Aby vás to nezmátlo, náš tábor byl sice převážně plný podsadačků, ale místo pro 2 tee-pka se tam přeci jen našlo. Ještě taková vsuvka: před námi tábořila v Mastech Meďátka. Jak jsem psala skoro v úvodu o tom, že to byla jen světluškovská jízda, přece jen se to nedá na 100% říct, protože jsme měly trochu pánskou poučnost, a to celých 14 dní, ne jen o návštěvní neděli v podobě tatínků :). Táboru se totiž účastnil Pítý, jakožto hospodář a jeho syn Matýsek, coby účastník. Dohromady v Mastech sídlilo 18 dětí a 6 vedoucích. Tak a teď už konečně něco k programu. Jaké bylo vůbec naše celotáborové téma? Po celý rok jsme se pomocí dopisů poznávaly se Čtyřlístkem, a proto



jsme se rozhodly pokračovat v tom i na táboře s myšlenkou, že bychom ty 4 kamarády a tak trochu pošuky mohly vidět i naživo. V sobotu 13. 7. 2013 se začínaly sjíždět světlušky do Mastů. Večer jsme měli 1. večerní nástup v oblecích. Pro ty, co nevědí, o jaké obleky se jednalo, ještě to zopakuju: čepice nebo klobouk na hlavě, brýle, kostkovaná košile, kraťasy, podkolenky a kufřík s určenou povinnou výbavou. Nevím, jak je to možné nebo kde se stala chyba, ale dětem to moc slušelo, jen vedoucí vypadaly tak prazvláštně. Po nástupu pak dostaly děti za úkol najít znamení od Čtyřlístku, které je zavede někam dál. Nakonec našly barevnou šipku z malých čtyřlístků. Ta je zaved-

la do lesa, kde už pak viděly balonky, na kterých bylo jejich jméno, praskly je a v nich našly zprávu o místě, kam se každá měla dostat a když se k tomu místu holky dopravily, dozvěděly se, s kým jsou ve skupince. Měli jsme 3 skupinky: modrá-Kulíšci, červená-Muchomůrky, zelená-Jablíčka. Druhý den ráno dostaly všechny 3 skupinky palubní lístek, samozřejmě si ho nejdříve musely hrou vybojovat, ze kterého zjistily, že jsou pozvány na let balonem se Čtyřlístkem. Přečetly si tam i podrobnější informace a to v kolik hodin a kde mají být a co si mají vzít s sebou. Také dostaly pár úkolů, které musí splnit a to vymyslet název družinky, pokřik, ozdobit vlajku a zhotovit lano





z přírodních materiálů. Večer po nástupu jsme tedy všichni šli na určené místo, a co nevidíme. Ztroskotaný balon a kolem pobíhá zděšená Fifinka. Dozvěděli jsme se od ní, že balon, kterým letěli a do kterého jsme měli přisednout i my, ztroskotál a že Pinda, Bobík i Myšpulín jsou kdesi v nedohlednu, ztratili se a že ani ona vůbec neví, kde je. Jejím přáním bylo najít svoje kamarády a dostat se zpět do Třeskoprsk. Co bychom pro Fifinku neudělali, že? Takže její přání, které se přeneslo i na nás, se stalo smyslem našeho pobytu v Mastech. Ještě jsem vůbec nezmnínila průběh našeho dne. Ráno byl budíček, rozcvička, hygiena, snídaně, ranní nástup v krojích, dopolední program, oběd, polední klid, odpolední program I., svačina, odpolední program II., večere, hygiena (mytí v potoce), večerní nástup v oblecích, večerní program a večerka. Myslím, že naprosto běžný táborový program dne:). V prvním týdnu jsme při dopoledním programu měly trochu

zábavného učení podobně jako minulý rok. Střídaly se kytky, šifry, orientace, uzle, stavění stánů a rozdělávání ohně. Pokaždé měla každá skupinka něco jiného. Druhý týden pak už byly hry i dopoledne. Večer jsme většinou četli, zpívali nebo měli oheň. Každý den byl něčím originální a jiný. Nechci říkat pravidelně, ale dost často dostaly holky dopis od někoho ze Čtyřlístku s nějakou zprávou nebo prosbou do truhly, kterou dostaly od Fifinky. Tak se například dozvěděly, že mají pomoci Myšpulínovi, který zkoušel jeden ze svých pokusů a zničil tak střechu člověku z vesnice. Z toho se vyklubala noční hra a úkolem bylo v lese najít 20 kartiček s čísly od 1 do 20 popořadě. Lístečky byly v barvě skupinky a pro číslo šla vždy jedna holka a pak předala štafetu dál. Ve tmě to vážně byl skoro nadlidský úkol vše najít i s baterkami. Nutno říct, že slimáci měli teď v přírodě hlavní slovo, takže na skoro každém papírku po sobě nechali aspoň památku,

pokud se tam nevyskytovali osobně:D. Ale za odměnu dostali od Myšpulína jako poděkování táborová trička. Pindu zase potkaly v hasičském autě. Hasiči nám zpestřili program vyprávěním o své práci, ukázali nám, co se skrývá v hasičském autě, procvičili s námi 1. pomoc a nakonec nás postříkali vodou. Bobíka zas osvobodily od zlodějů, tak jim pak přišel poděkovat. Takže světlušky postupně potkaly celý Čtyřlístek. Viděly ho i pohromadě a to třeba jako odbornou porotu v módní přehlídce. Také jsme si neodpustili konání soutěže Masty mají talent, kde se jako moderátorky pořádně blýskly Johča s Verčou D. V sobotu se taky konala významná událost a to hlavně pro 3 světlušky. Verča Dyntarová, Julča Matulová a Ada Kučerová složily světluškovský slib. Slibový oheň se podle mě dost vydařil, Efka nám krásně hrála na kytaru a Pítý na housle. Pozvaly jsme také oldskautky a přijela Lída, Dana i Iva. Jinak to bylo ryze holčičí oheň kromě Pítýho





a Matýska. Z pondělí na úterý taky přišla na řadu dvojdenka. Rozdělily jsme se na slabší a silnější, ale to jen kvůli počátečnímu tempu, stejně jsme se pak setkaly na stejném místě a společně šly do myslivny u Hlinného, kde nás moc hezky přivítali tamější myslivci, kteří nám udělali přednášku o myslivectví a loveckých psech. Dokonce nás navštívil i pán, který se zabývá dravci, přivezl nám ukázat výra velkého a taky ještě jednoho dravce, ale to už bohužel, nevím, jak se jmenoval. Mohly jsme si ho zkusit dát na ruku, vyfotil nás s nimi a hlavně nám o nich vyprávěl. Spaly jsme vevnitř v chalupě nebo venku pod přístřeškem. Druhý den jsme vyrazily zpět do Mastů. Vůbec jsem se ještě nezmínila o odborkách, které holky plnily ostošest. Kuchařská zručnost, odvaha, šifry, orientace, zdravotně, mlčení, hladovka, sportovkyně, kytky, uzle, to vše bylo na výběru. Mlčení a hladovku výjimečně plnily i dvě vedoucí - já s Ká-

ťou. Zcela zázračně se nám to povedlo, a tak pak už jen zbývalo zvládnout samotku a z Mastů jsme si mohly odvézt skvělý pocit a nášivku Tři orlích per. Také světlušky Verča s Johčou splnily zkoušku Tři kapky rosy. Na závěr se, jak už je zvykem, konala pokladovka plná šifer, vody a dobrodružství. Nakonec i poklad se našel, dostaly jsme se do Třeskoprsk a měly jsme zas možnost vidět celou sestavu Čtyřlístku. Večer se zapálil oheň, hrálo se a zpívalo, udělovaly se diplomy a ceny a také jsme se rozloučili se dvěma světluškami, které nás už tento další školní rok budou reprezentovat u skautek. Na úplný závěr bych chtěla říct, že Masty byly jiné než orlické Záhoří, ale Orlici nám nahradil Zlatý potok, studánku studna a bez Kraváku jsme to vydržely. Jen bylo blbě, že v Mastech není moc lesů určených ke hrám, ale louka nám to vynahradila. Další, co je trošku na prd, že potok je ve stínu, takže je tam pak zima. Ale stej-

ně si myslím, že nejdůležitější jsou lidé, kteří s vámi na táboře jsou, a proto si myslím, že ten náš tábor se moc povedl, i když není všechno vždycky dokonalé a každý má nějaký ten svůj den „blbec“, řekla bych, že jsme si to moc užily. Abych řekla pravdu, měla jsem z tohoto odděleného tábora obavy, ale byla to vážně příjemná změna. Myslím, že i světluškám se to líbilo, měly možnost se víc poznat a nemusely se předvádět před kluky. Vážně se mi tento tábor moc líbil a budu na něj vzpomínat v dobrém :). Omlouvám se za i/y v přísudcích, ale už jsem pak nějak neřešila, že tam s námi byli i kluci, takže si to neberte Pítý a Matýsku nějak osobně, ale chtěla jsem si to ulehčit. Mějte se krásně, přeju hodně síly do dalšího roku, pořád se usmívejte a zas na počtenou v dalším čísle Totemu. :)

Maruška ☺

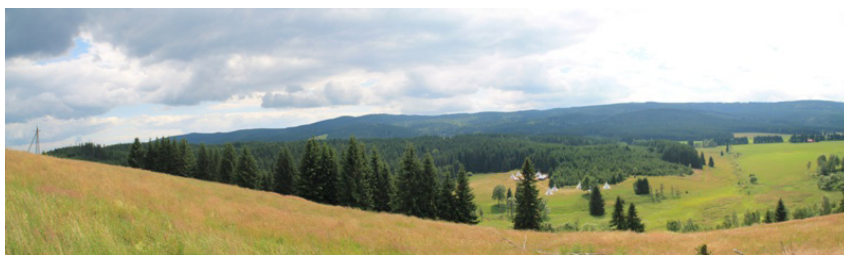




ORLICKÉ ZÁHOŘÍ 27.6.-17.7.2013

STAVĚNÍ TÁBORA

Je 27.6.2013 7:15 a ke klubovně přijíždí nákladní vůz značky Liaz s kontejnerem. V tu chvíli tam stojí pouze 2 lidi včetně mé maličkosti, ale v následujících minutách se tento počet přehoupne přes 20, a to proto, že na stavění poprvé letos jeli i Mohykáni a Slunečnice. Postupně naložíme kontejner, naše věci přijdou asi do 5 aut, nakonec přijelo i IVECO od pana Jarkovského, které spolklo naše truhly. Vše se vydává jedním směrem, a tím je Hraniční louka u Orlického Záhoří, kde se již tradičně koná náš tábor. Letošní tábor byl tak trochu specifický, protože to byly vlastně tábory dva. První „pod oplocenou“ a druhý „na klasickém místě“. Ten první byl pro starší, čili Mohykány a slunečnice, a ten druhý pro vlčata. Jídelna, kuchyň, latríny apod. byly společné. Navíc se nepamatuji, že by na táboře v OZ byly podsadačky, ve kterých by spaly děti a z tohoto důvodu jsme si museli půjčit tři stany od vambereckých skautů. Nebudu zde psát, co se kdy postavilo, důležité je, že vše se do nedělního poledne stihlo postavit, i inovace v podání Honzy Chmelaře a dalších v podobě nových postelí do Giganta, a že tábor mohl podle plánu začít. A co počasí na stavění? Stačí jedno



slovo. Hezky.

TÁBORY

Letošního tábora vlčat se zúčastnilo 24 kluků, tábora pro starší se zúčastnilo 16 mohykánů a 10 slunečnic. Od 30.6. do 13.7. se z vlčat stali zlatokopové, kteří opravdu nějaké to zlato našli, a ze starších se stali indiáni, a tak vznikla občasná rivalita mezi těmito tábory.

VLČATA

V prvních čtyřech dnech jsme se každé dopoledne pilně učili vázat uzly, kácet strom, zdravotěvu a kytky. Odpoledne vždy naplnila nějaká ta hra. V pondělí jsme hledali zlaté doly a nějaké jsme našli. V úterý jsme trhali kytky, aby indiáni neměli léčivé byliny. Ve středu jsme špehovali indiány a vypravili jsme se prozkoumat okolí tábora. Ve čtvrtek jsme chystali dřevo a večer jsme se saunovali. Každý večer jsme klukům četli příběh ze dvora Rudolfa II., kde se zlato objevovalo, nebo jsme si zpívali. Ve čtvrtek večer jsme se zpotili v sauně. V pátek a v sobo-

tu byla dvoudenní výprava, jejíž cíl byl stejně jako loni Trčkovská louka. Na ní se vydalo 9 nejstarších kluků a s nimi Radek, já a Káťa. Šli jsme přes Orlické Záhoří k Bedřichovce. Od ní jsme začali stoupat směrem na Velkou Deštnou, ale kousek pod rozcestím Pod Jelenkou jsme se vydali doprava a následně jsme došli na žlutou a po ní jsme došli až k našemu cíli. Druhý den jsme se vraceli přes Velkou Deštnou, Homoli a kravák. Nutno dodat, že tato část zůstala na cestě nejdéle ze všech dvojdenek, na Velké Deštné jsme potkali mohykány, kteří tam spali, a v součtu za oba dva dny jsme ušli přibližně stejně jako oni. Na jednodenní výpravu se vydalo tedy 15 vlčat, kteří se přes Mezivřší a Pěticestí dostali zpět do tábora, kteří za ten den ušli necelých 20 kilometrů. A přišla návštěvní neděle, lépe řečeno návštěvní nedělní odpoledne, kdy se na nás přijeli rodiče podívat a samozřejmě, že nám něco přivezli. Tento den bylo poměrně volné dopoledne, při kterém se hrály různé sportovní či karetní hry. Totéž i večer.





Druhý týden našeho tábora jsme zahájili zkouškovým obdobím, kde měli předvést, co se minulý týden naučili. Odpoledne jsme si již na novém místě postavili doly a vesnice, abychom mohli přežít a v noci jsme se plížili k indiánským pohřebišťům, kde jsme získali další indicie k bájněmu nalezišti zlata. Úterní den byl ve znamení slibového ohně, který se konal večer. Dopoledne jsme byli uchystat nějaké to chrastí. Odpoledne jsme se podívali na vystoupení „kovboje“ s lasy, bičem apod. Něco jsme si také vyzkoušeli. No a večer jsme rozdali vlčatům smolné pochodně a odešli jsme k tábořišti hradeckých skautů, kde jsme zapálili táborový oheň. Z vlčat slibovali pouze 3, a to Matěj Pokorný, Vojtěch Sobotka a Matěj Lenfeld. Následující den jsme šli stopovat bobry, kteří se v okolí vyskytují. Po vylití jedné stopy jsme se vydali hledat drahé kamení a večer jsme se opět zpotili v sauně. Čtvrteční den byl ve

znamení běhu přes Yukon, kde vedoucí včetně mé maličkosti, připravili různá stanoviště. Odpoledne se konal tento tradiční podnik. Startovalo 12 vlčat, ale už si nevzpomínám kdo jak dopadl. Po vyhlášení výsledků následoval volný večer. Předposlední den tábora byla klasicky pokladovka, ve které letos zvítězil tým zelených před oranžovým a hnědým. V pokladu vlčata našla různé sladkosti a také zlato, které si rovnoměrně pod dohledem vedoucích rozdělili. Večer následovala směnárna, kde si kluci své zlato rozměnili též za sladkosti. Následoval závěrečný oheň. Poslední den, v sobotu, se vlčata balila a po posledním obědě si pro ně přijeli rodiče. Po celých 14 dnů bylo hezky až na drobný deštík na dvojence, ale i ten jsme přečkali bez pohromy.

SLUNEČNICE A MOHYKÁNI

Jak již bylo řečeno, Slunečnice a Mohykáni se letos stali indiány. První večer byli rozděleni do pěti kmenů. Každý z nich měl svého moudrého vůdce (starší Mohykáni a Slunečnice), který byl ve většině případů informován o nadcházejícím dění a šel svému kmeni příkladem. Druhý den dopoledne si družiny vymyslely název, vyrobily kmenovou vlajku a lavičku. A tak vznikly družiny: Tam-tamové, Mohykáni, Siouxové, Tomahavkové a Tanaka. Jejich klid v domově „pod oplocenkou“ byl však narušován nezbednými a zvědavými zlatokopy (vlčaty), se kterými vedli občasné spory.

Některé programy byly společné (Běh přes Yukon, Nech to koňovi - ten má větší hlavu, ...), ve zbytku času jsme však měli své vlastní. Chodili jsme na dřevo (tedy spíše Mohykáni), hráli běhací Kris-Kros (při němž jednoznačně válel Koumes se slovy

Albi





xenofobie, xylofon a jinými lahůdkami), Člověče, nezlob se!, staré známé Motýlky, ale také si obstarávali indiánské vybavení, plížili se vyzjistit pár informací na noční schůzi zlatokopů, sbírali léčivé rostliny, které se nám pokoušeli zlatokopové vybrat a plnili různé zkoušky (jako například zdatnost, poznávání rostlin, lukostřelbu, orientaci, indiánský život, deník atp.). Nejvíce zkoušek splnil Koumes a Adamem, za což byli na konci tábora odměněni. Holky stihly ještě dokončit celoroční hru, která se nesla v detektivním duchu. Jelikož se počasí opravdu neuvěřitelně vydařilo, tráвили jsme poměrně dost času i v řece, která byla příjemným osvěžením.

Ani nás neminula sauna a dvojdenka. Rozdělili jsme se do dvou skupin. Jedna šla přes Anenský vrch do Neratova, kde nakonec nespali až do rána, jak bylo původně v plánu, ale rozhodli se jít na východ slunce. Na

Anenský vrch dorazili sice včas, mraky však nápad trochu zhatily. Dle vyprávění po návratu si však i tak tuto nevšední mírně zkrácenou dvojdenku užili. Jelikož hlásili místy přeháňky, a tak jsme nechťeli příliš riskovat, druhá skupina se vydala oklikou (přes Zdobnici) na Velkou Deštnou, kde se dalo spát pod střechou.

Jednoho dne v druhé polovině tábora nás navštívili trebechovičtí skauti, se kterými jsme si zahráli boj o kůl, provedli je po táboře a blbli s nimi v řece. Večer po setmění jsme s nimi byli domluvení na hře Boj o vlajky, a tak jsme vytvořili dvě skupiny, z nichž jedna se vydala do tábora „Trebechovičáků“ hledat vlajky a druhá zůstala hlídat vlajky rozmístěné na území našeho tábora. V obou táborech byli zřejmě dobří hlídači, jelikož všechny vlajky zůstali na svých místech. Chycení „útočníci“ byli o půlnoci propuštěni a vydali se se zbytkem skupiny

zpět do tábora.

V druhém týdnu také splnilo pět Slunečnic a šest Mohykánů skautský slib. Letos byl trochu netradiční, jelikož byl společný pro nás i vlčata a konal se u Hradečáků, což mělo určitě svou atmosféru. Někteří Mohykáni a Slunečnice u svého slibového ohně přespali do rána.

Další návštěvou v druhém týdnu byli skauti z Polska, kteří se vyskytovali poblíž a chtěli poznat nějaké české skauty. Vašek je seznámil v našem táboře a navrhnul jim zahrát si nějakou hru, ale později jsme pochopili, že raději zpívají a tančí, a tak jsme s nimi v tomto duchu strávili část příjemného odpoledne.

Vyvrcholením táborového dění byla samozřejmě pokladovka – zlatokopové s námi směnili tomahavk za cenné informace pro ně. Na tomahavku se nám podařilo najít zprávu, k jejímuž přečtení však museli indiáni požádat o pomoc vědmu. Během dopoledne se všem kmenům





podařilo šifru rozluštit, a tak se odpoledne mohli vydat za pokladem předků, který našli na starém pohřebišti v podobě různých moudr. Večer proběhnul táborák, jelikož pro vlčata byl tento den posledním. Většinu z nás však ještě čekal den odpočinku s následným bouráním tábora...

lamča

BOURÁNÍ TÁBORA

Na bourání letos zůstalo asi 20 lidí z tábora plus někteří další přijeli. V sobotu odpoledne po odjezdu vlčat jsme oslavili Vaškovy 40. narozeniny a večer jsme opekli jehně na provizorním automatickém opékači na ruční pohon. U pohonu se střídali mohykáni. Besedovalo se, jedlo a pilo se a tak nám večer rychle utekl. V neděli jsme začali postupně bourat tábor. Nejprve přišel na řadu dolní tábor, a pak postupně jak to bylo nutné i horní. V úterý večer bylo vše

sbaleno a po noci pod širákem jsme se dočkali středečního rána a příjezdu aut a kamionů, které nás a naše a klubovní věci odvezli domů. Počasí nám vyšlo. Co víc si přát? Snad aby za rok to vyšlo alespoň tak jako letos.

Albi



OZNÁMENÍ

LETNÍ SKAUTSKÉ SVATBY



Andrejka a Martin Duškovi

Krásné léto nabídlo mimo stabilního slunného počasí, povedených táborů a různých soukromých výletů také dvě „skautské svatby“, kterých jsme se mohli zúčastnit a potěšit tak svou přítomností a podporou novomanželé. První „ano“ jsme mohli zaslechnout již v červenci, přesně 27. 7. 2013, na zámku v Potštejně a padlo z úst *Andrejky Eimannové a Martina Duška*. Do druhého manželského svazku vstoupila zanedlouho také

Katka Fléglová s Tomášem Hrnčířem dne 17. 8. 2013 v Mariánském kostelíku v Opočně. Obě svatby byly překrásné, počasí vyšlo skvěle (někdy až moc!) a my doufáme, že si svůj „den D“ novomanželé užili společně s námi, dobruškými skauty, do-syta! Děkujeme za pozvání!

Hodně lásky, štěstí a vzájemné spokojenosti, jak zní (avšak zcela upřímně) trochu klišé novomanželské gratulace, vám od

srdce přejeme ještě jednou nejen my z redakce Totemu, ale i já osobně za celé středisko JUNÁK DOBRUŠKA.



Katka a Tomáš Hrnčířovi



ROZLOUČENÍ S KARLEM DISMANEM

V kontrastu s radostnými událostmi léta, a to zejména skautskými svatbami, stála jedna téměř na konci letních prázdnin. Bohužel nás opustil dlouholetý člen, kamarád a bratr Karel Disman, spočinul dne 17. 8. 2013 ve věku nedožitých 82 let. Při posledním rozloučení dne 23. 8. 2013 na dobrušském hřbitově jsme se sešli s několika členy střediska, abychom spo-

lečně vzdali čest jeho památce.

Jak stálo na jeho parte: „Lásku měl na rtech,/ dobrotu v srdci,/ poctivost ve své duši.“ Díky všem za krátkou vzpomínku!



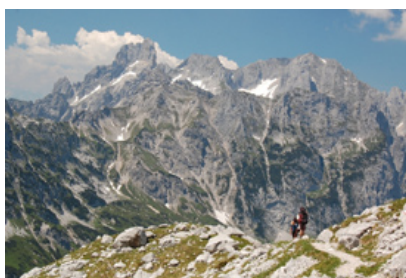
TIP NA WEB

CESTOVATELSKÁ TÉMATIKA

Cestování je se skautováním spjata odjakživa. Není se tedy čemu divit, že většina skautů tráví prázdniny či dovolené nejen na táborech, ale také vandrováním či menším výletováním. Inspiraci pro to, kam se vypravit, lze přitom hledat nejrůznějšími způsoby. Patří mezi ně cestopisné knihy, poprázdňinové vyprávění zážitků z výletů nebo třeba naše pravidelná rubrika s tipem na cesty. Komu by nestačila, může navštívit některý z cestovatelských webů, kterých existuje nepřehledné množství. Pojďme se na několik z nich podívat podrobněji.

Pohora

Stránky www.pohora.cz mapují dění v českých i zahraničních horách. Svým návštěvníkům nabízí mimo jiné mnoho tipů na výlety (a to nejen do hor) prostřednictvím reportů z cest od jednotlivých uživatelů tohoto portálu. Články jsou uspořádány přehledně podle lokalit a mapují jak české a slovenské hory, tak například Alpy či dokonce Himálaj. Kromě klasické horské a vysokohorské turistiky jsou stránky věnované rovněž horolezectví, vodácké turistice a cykloturistice. Není jistě bez zajímavosti, že mezi pravidelnými přispěvateli a autory článků patří i jeden z našich redaktorů. Který? To už si zjistíte sami přímo na stránkách ;-)



Summitpost

Dovolte mi u hor ještě chvíli zůstat. Kdo by totiž na Pohoře nenašel informace o cestě na nějakou vyhlídnutou horu, pak ji jistě nalezne na zahraničním serveru www.summitpost.org. Název hledaného vrcholu stačí jednoduše zadat do vyhledávacího pole v pravé horní části stránek. Nezapomeňte však názvy zadávat raději bez české diakritiky, u zahraničních hor používejte anglické názvy. Každá hora je na stránkách prezentována velmi podrobně, tj. včetně možností výstupu, ubytování v oblasti, možných omezení pro pohyb apod. Nechybí ani fotky vrcholů či zajímavých míst z výstupu. Přestože na stránkách nalezneme spíše zahraniční hory, nechybí ani několik našich velikánů, konkrétně například

Lysá hora, Praděd, Říp, Králický Sněžník či Sněžka. Stránky mají v současnosti přes 29 tisíc registrovaných uživatelů, z jejichž řad pochází všechny zveřejněné popisy hor i túr. Chcete-li patřit mezi ně, pak neváhejte! Jde, myslím, o ideální příležitost, jak představit světu krásu českých hor (byť v angličtině).



Klub AlpinTrek

Název karvinského klubu příznivců hor AlpinTrek je asi pro většinu z nás nicneříkající. Když však prozradím, že náčelníkem klubu je Ivo Petr, leckdo si možná vzpomene na tohoto autora nejrůznějších článků a průvodců po našich i zahraničních horách. Stránky www.alpintrek.info doporučuji vřele k navštívení, neboť dle mého



názoru prezentují horské výlety velmi podrobně a přitom stále zajímavou a objektivní formou. Nejjednodušší cestou k nalezení vybrané destinace je výběr sekce „Články“ z horního menu a poté se již stačí orientovat v levé liště dle hledaného státu.

Turistika.cz

Ačkoliv webů o turistice existuje nespočet, pouze jeden může mít adresu přímo www.turistika.cz. Kromě menu v horní části stránek (které má tendenci zavést vás na různé komerční stránky cestovních kanceláří, slevových portálů apod.) si všimněme spíše nabídky v prostřední části stránek. Nalezneme zde zejména tipy na výlety a turistické cíle, vše rozdělené přehledně podle kategorií. Bez zajímavosti není jistě ani sekce


Turistické cíle (48 396)

 Aquapark	 Hrad	 Jezero
 Koupaliště	 Lázně	 Muzeum
 Národní park	 Pohoří	 Přehrada
 Přírodní park	 Rozhledna	 Skanzen
 Ski areál	 Technická památka	 Vodopád
 Vyhlička	 Zámek	 ZOO

věnovaná turistickým známám. Autory jednotlivých článků je buď redakce webu nebo jeho registrovaní uživatelé. Za napsání článku vás údajně může čekat i finanční odměna, což však nemohu garantovat, neboť jsem nezkoušel ;-)

Nemohlo být samozřejmě v mých silách popsat zde všechny zajímavé internetové stránky o cestování. Máte-li navíc konkrétní cílovou destinaci, do níž

se chcete vypravit, jistě se vyplatí hledat informace přímo zadáním jejího názvu do některého z internetových vyhledávačů. Pokud však cíl vaší cesty teprve hledáte, mohla by vás nasměrovat některá z výše uvedených stránek. Tak ať se na internetu neztratíte a na následných cestách zažijete jen to dobré!



TIP NA VÝLET

PO STOPÁCH VÁCLAVA HAVLA

Mladé Buky městys s dlouhou historií, přírodními krásami a aktivním využitím se nachází ve Východních Krkonoších. Svým územím dnes zahrnují dříve samostatné obce Bystřice, Dolní Sejfy s Antonínovým údolím, Kalnou Vodu, Hertvíkovice a dnes již zaniklé Sklenářovice.

Pán na Mladých Bukách

Podle renesančního kronikáře Simona Huttela, který zemřel roku 1601, založil Mladé Buky roku 1008 Martin Vitanovský – pán na Mladých Bukách.

Zřícenina hradu Břecštejn, kostel s farou, kamenný most z 16. století se zvonicí ve Sklenářovicích, ochranná kaple na Rýchorách, kaple sv. Antonína v Antonínově údolí, památné stromy, skalní útvary - to je jen stručný přehled zdejších pamětihodností.

Úchvatná příroda, neuvěřitelné výhledy z Pekelského vrchu na panorama východních Krkonoš spolu s nejvyšším vrcholem Sněžkou a bohatá nabídka služeb dělají z Mladých Buků místo, kam se lidé rádi vracejí. Okolní krajina učarovala také prezidentu Václavu Havlovi, který bydlel v době normalizace ve své chalupě na okraji obce v oblasti dnes zvané Hrádeček a rád se sem vracel i jako



Hrádeček Václava Havla

prezident republiky. Na svém oblíbeném Hrádečku před Vánoci 2011 po dlouhotrvajících zdravotních problémech své nemoci podlehl. Za své zásluhy o obnovu svobody a demokracie v naší vlasti i osobní statečnost mu bylo 27. listopadu 1989 uděleno čestné občanství Mladých Buků.

Naučná stezka okolo Pekelského vrchu

Naučná stezka, která začíná na parkovišti Areálu Mladé Buky, pojednává o historii zdejšího kraje i dějinných událostech naší republiky.

Na 10,4 km dlouhém okruhu se seznámíte s historií lyžování Mladých Buků. Návštěvníci poodkryjí historii místního ly-

žařského oddílu, který vychoval mnoho reprezentantů České republiky, akademické mistry světa, účastníky olympijských her, mistry České republiky i vítěze mezinárodních kritérií.

Další stanoviště poukazují na dávné dějinné události obce a nedalekého okolí. Dozvíte se například podrobnosti o drtivé povodni z roku 1897, která přinesla do Krkonoš obraz apokalyptické zkázy nebo o smutném osudu vzdělané dívky svaté Kateřiny Alexandrijské.

Naučná stezka vede územím přírodního parku Hrádeček, jehož část je Evropskou komisí zařazena do Evropské významné lokality (ELV) v rámci území Natura 2000. Zdejší skalní útvary, stejně jako nedaleká Vlčí skály,



Hrad Břecštejn



Pekelské rybníky



Skály nad Peklem

la či květnaté bučiny patří k významným krajinným prvkům na území přírodního parku.

Stanoviště u Hrádečku seznámuje návštěvníky se sídlem bývalého prezidenta Václava Havla, který je od roku 2010 čestným obyvatelem města Trutnova a byla mu také udělena Kulturní cena města Trutnova. Pořádaly se zde tradiční Divadelní sešlosti, slavily se narozeniny Olgy Havlové, organizoval se zde festival druhé kultury, vystupovala zde řada hudebníků jako například The Plastic People of the Universe či Marta Kubišová. Zvláště po roce 68 se však Hrádeček stal dalším centrem politického odboje, připravovala se zde Charta 77 či petice Několik vět.

Stezka pokračuje přes zříceninu hradu Břecštejn, Pekelské rybníky a skály nad Peklem až na vrchol Pekelského vrchu, odkud je vidět nádherný výhled na Východní Krkonoše s nejvyšším vrcholem Sněžkou.

Čertovská stezka

V Areálu Mladé Buky, odkud vychází naučná stezka, je pro děti připravena Čertovská stezka. Na této stezce se děti dozvědí, co všechno místní čerti



Krkonoše

dovedou. Stezka je dlouhá 500 m a má celkem 10 stanovišť. Na každém stanovišti je umístěna postava čertíka s popisem jeho nejoblíbenějších čertovin. Děti si tak mohou zasportovat společně s nimi.

Tradiční pochod Hrádeček

Každoročně již po 3 roky Areál Mladé Buky pořádá tradiční pochod Hrádeček, který vede po trase naučné stezky. Jarní pochod již proběhl. Podzimní termín připadá na neděli 20. října 2013.

Více informací naleznete na www.areal-mladebuky.cz



Pochod Hrádeček



Památný strom - dub



Čertovská stezka



TIP NA KNIHU

REPORTÁŽ PSANÁ NA OPRÁTCE

Snad žádné literární dílo, které jsem kdy měl možnost držet v ruce a číst ve mne nevyvolává tolik kontroverzních pocitů, jako dílo Julia Fučíka. Ostatní knihy buď přímo nesnáším, že je ani nemohu číst, nebo je s chutí přečtu a uschovávám do knihovny, abych se k nim jednou vrátil. A myslím, že toto je jediná kniha (nebo spíše jedna z velmi mála), která stojí někde uprostřed – důvodem je její spletitý historický vývoj a mnohá vydání, která nakonec s originálem neměla společného více než nadpis.

Příběh Julia Fučíka je prostý, nicméně obsahuje prvky skoro jako z hollywoodského filmu a jak mnozí z nás víme (a někteří i dokonce pamatují), tak se stal neskutečným symbolem komunistické propagandy. Jakto? Fučík byl totiž v letech 1942 – 1943 vězněn na Pankráci za mimo jiné vydávání ilegálních tiskovin (Rudé právo – protože byl přívrženec KSČ apod.) a podporu odboje a dlouho vyslýchán gestapem. Díky svému uměleckému nadání trávil čas mimo výslechy (kterých bylo opravdu početně) psaní své Reportáže, jakési sondě do života vězněného a mučeného, kterou předával domluvenému strážnému a ten ji na motácích vynášel z věznice až Fučíkově ženě Gustě, která byla zúkolována tyto texty bedlivě střežit. Celkem bylo svitků pergamentu s textem 167! Fučíkův čas však 8. září roku 1942 nadešel a v Berlíně byl za ne zcela jasné prokázané činy popraven. Jeho osud se tak na další půl století

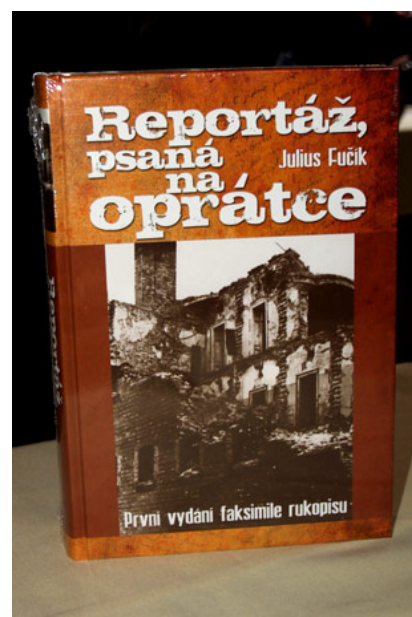
naplnil.

Teprve po vystřídání politických režimů, kdy bylo fašistické Německo poraženo a nastoupilo čtyřicet let temna v područí komunistických ideálů, se příběh „mučednického“ Julia Fučíka dostal na světlo světa a jeho žena Gusta svolila s generálním vydavatelem veškerých knih na našem území k tisku. Bohužel však text v tisku nebyl srovnatelný s originálem rukopisu, komunisté udělali velké škrtky (naštěstí ne na originálech, ale v přepsaných materiálech) a z Julia Fučíka, člověka, který byl dost silný na to, aby mlčel při mučení, nedonášel a odváděl pozornost od odbojové činnosti mimo vězení spletitými kličkami ve výpovědích se stal kult „nového člověka“, takového, který se neotrásá v základech a který pohrdá vším, co nejsou jeho vlastní hodnoty.

Podívejte se sami. Takto vypadá originální text konce celé knihy (protože známe Fučíkův osud, není třeba se obávat, že bychom zde prozradili stěžejní část děje..):

Počítali jsme vždycky se smrtí. Věděli jsme: dostaneme-li se do rukou Gestapa, znamená to konec. Podle toho jsme také jednali i zde. Teď snad potřebuje vysvětlení, proč já sám po nějaké době jsem začal postupovat poněkud jinak.

Sedm neděl jsem nevypovídal. Byl jsem si vědom, že žádné slovo mne nemůže zachránit, ale zato může ohrozit soudruhy venku. V mlčení byla moje aktivita.



Ale Klecan mluvil. Bylo tu již několik lidí ze řad inteligence. A přišlo stanné právo. Hromadné zatýkání a popravy bez dlouhých výslechů. Na Gestapu se kombinovalo: Když Vančura, proč ne také jiní? Proč ne S. K. Neumann? Proč ne Halas? Proč ne Olbracht? Ti tři byli mi přímo označováni jako autoři článků v Rudém právu. Jejich zatčení bylo na vázkách. A zatčení, to znamenalo jistou smrt. Na programu byli i jiní: Nezval, Seifert, oba Vydrové, Dostal a z důvodů mně už docela neznámých dokonce i Frejka a takový mnohoživelník jako Bor. Kdybych byl naráz vylil své ledví před Gestapem, nebyl bych jim většinou mohl ublížit. Ale o to teď nešlo. Šlo o něco jiného: mohl jsem je zachránit svým mlčením? Bylo mé mlčení ještě aktivním? Nebylo už pasivním?

Na tuhle otázku jsem si musil dát odpověď. A dal jsem si ji. Nejsem nepozorný k tomu, co se kolem mne děje a s kým mám co dělat. Sedm neděl na Gestapu naučilo mne mnohému. Poznal

jsem ty všemocné lidi tady, jejich metody, jejich úroveň. Pochopil jsem, že mám i tady příležitost k boji; docela jinými prostředky než venku, ale se stejným smyslem a stejným zaměřením. Mlčet dál znamenalo nevyužít této příležitosti. Teď už bylo třeba něčeho víc, abych si mohl říci, že jsem na každém místě a v každé situaci plnil svou povinnost. Bylo třeba začít hrát vysokou hru. Ne o sebe – to bys musil hned prohrát – , ale o jiné. Očekávali ode mne senzaci. Dal jsem jim ji tedy. Slibovali si mnoho od mého mluvení. „Mluvil“ jsem tedy. Jak, najdete v mém protokolu.

Výsledky byly dokonce lepší, než jsem předpokládal. Obrátil jsem jejich pozornost docela jiným směrem. Zapomněli na Neumanny, Halase, Olbrachty. Dali pokoj české inteligenci. Docílil jsem dodatečně i propuštění zatčené Boženy Půlpánové a Jindřicha Elbla, jejichž svědectví se dovolávám. A víc. Získal jsem důvěru a pokračoval jsem. Několik měsíců se honili za vidinou, která – jako každá vidina – byla větší a svůdnější než skutečnost. A skutečnost venku mohla zatím pracovat a růst k velikosti, která předčí všechny vidiny. Mohl jsem pak i přímo zasahovat do případů, které se sem dostaly, a tyto zásahy „nezůstaly bez následků“. Byla to jediná práce, kterou jsem jako „hausarbeiter“ v Petschkově paláci poctivě konal.

Že jsem tím oddálil svou smrt, že jsem tím získal čas, který by mě snad mohl pomoci, byla odměna, s níž jsem nepočítal.

Rok psal jsem s nimi divadelní hru, v níž jsem si vyhradil hlavní úlohu. Bylo to někdy zábavné, někdy vyčerpávající, vždycky dramatické. Každá hra však má svůj konec. Vyvrcholení, krize, rozuzlení. Opona padá. Potlesk. Diváci, jděte spat!

Hle, i má hra se chýlí ke konci. Ten už jsem nenapsal. Ten už neznám. To už není hra. To je život.

A v životě není diváků.

Opona se zvedá.

Lidé, měl jsem vás rád. Bděte!

A takto vypadá stejný úsek knihy, který uveřejnili komunisté ve vydání v roce 1953:

Počítali jsme vždycky se smrtí. Věděli jsme: dostaneme-li se do rukou gestapa, znamená to konec. Podle toho jsme také jednali i zde.

I má hra se chýlí ke konci. Ten už jsem nenapsal. Ten už neznám. To už není hra. To je život.

A v životě není diváků.

Opona se zvedá.

Lidé, měl jsem vás rád. Bděte!

Podstatně jiné, že? A takových zásahů bylo v knize desítky. Měly se vypustit všechny pochybnosti o Fučíkově osobě, udělat z něj pouze „černobílou“ loutku komunistů – tvrdý Fučík, neoblomný, suverénní člověk. Komunista tělem i duší své doby. Člověk, který si nevymýšlí lži ani v ohrožení života. Nepřemýšlí.

Proč ale o tom všem píšu a proč vás zvu ke čtení Reportá-

že, psané na oprátce? Protože se mi nedávno dostalo do rukou kompletní první vydání faksimile rukopisu z Ottova nakladatelství z roku 2008 – tlustá kniha uveřejňující na fotkách nejen všechny motáky a dopisy, ale také přepsaný text, kriminalistické zprávy o ověřování věrohodnosti rukopisu apod. Zajímavé čtení. Ale v tom to právě vězí – moc si nejsem jistý, kterého Fučíka mám raději. Toho s lidskou tvářící, co hraje vysokou hru a sám debatuje vnitřně se sebou, protože je jenom člověk, který se bojí? Nebo toho, co pohrdá gestapem a nikdy neustupuje?

Jak jsem řekl už na úvod – jsem někde uprostřed ... a nebo bylo nakonec všechno úplně jinak a pravdu se už nedozvíme? Přečtěte si Reportáž sami a potom mi povyprávějte ...

W. NDRA



Julius Fučík

TIP NA FILM

ŽIVOTOPISNÝ

Filmů, které se pyšní tím, že jsou natočeny podle skutečné události, je celá řada. Často se však toto označení používá pouze k nalákání diváků a ve výsledku se film pravdy nedrží téměř vůbec. Pojďme se podívat na tři životopisné filmy, které dosti přesně mapují reálné události, a přesto to nejsou čisté dokumenty, ale celovečerní snímky.

Sloní muž (1980)

Anglie, druhá polovina 19.století. Doktor Frederick Treves zavítá do pouťového kabaretu, kde uvidí deformované stvoření, které majitel prezentuje pod názvem Sloní muž a vydělává na něm peníze. Treves je zaujat a s majitelem si domluví, že Sloního muže vezme do

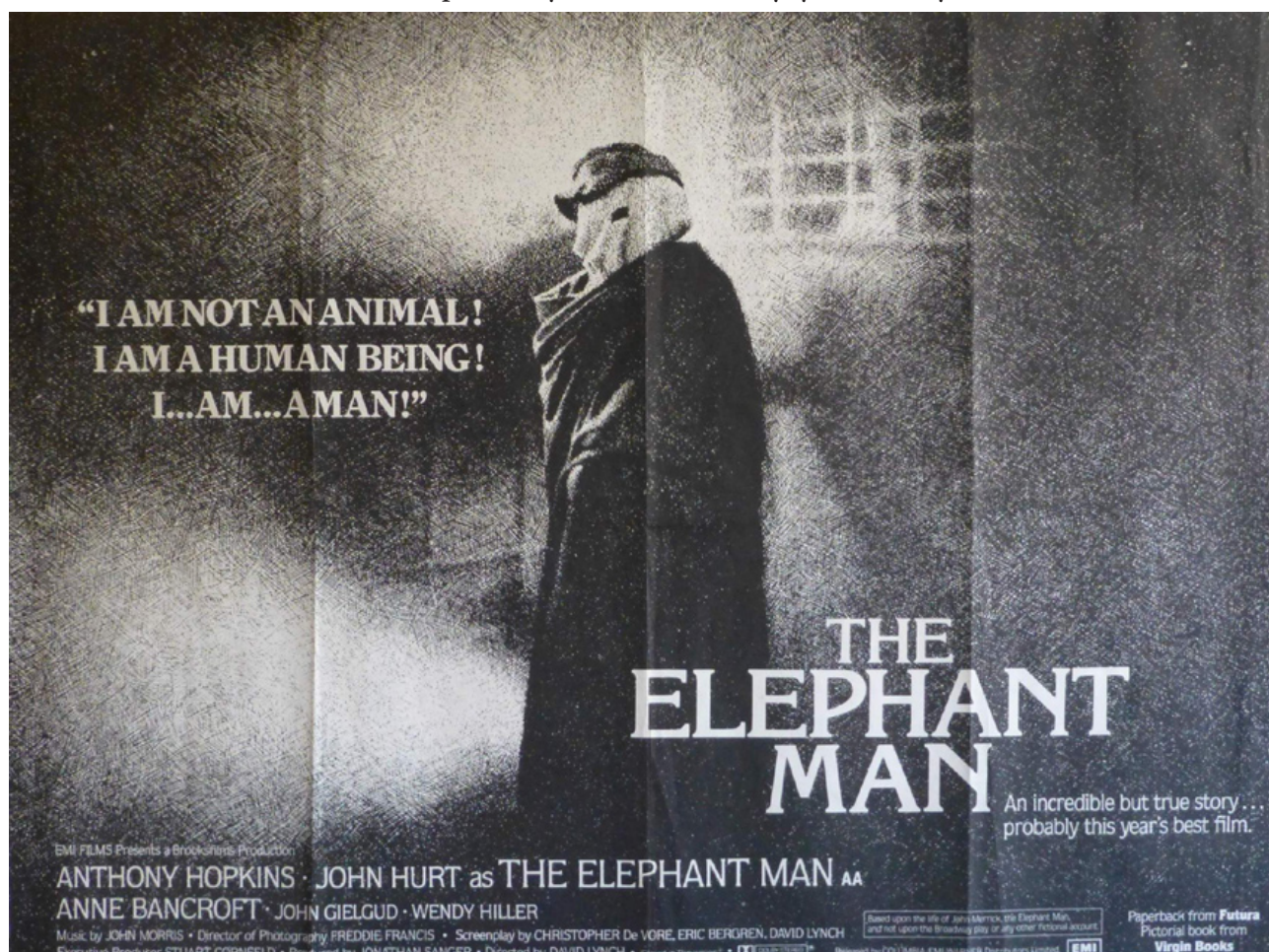
nemocnice a vyšetří. Tam postupně zjišťuje, že i přes velkou deformaci těla a obličeje, je Sloní muž – John Merrick normálním člověkem. Pro jeho majitele je však pouhým prostředkem k vydělávání peněz a tak následuje několikanásobná dramatická přetahovaná mezi kabaretem a nemocnicí. Nakonec vyhrává nemocnice, kde posléze John ve spánku umírá, jelikož jeho vaz nevydržel obrovskou váhu jeho hlavy.

Přestože je film životopisný a Sloní muž, vlastním jménem Joseph Merrick skutečně žil, oproti reálnému základu se děj občas odchyluje k fikci a je stylizován tak, aby poukázal na předpojatost společnosti vůči postiženým lidem a vyzývá

k akceptování odlišností. Film byl nominován v 8 kategoriích na Oscara, vyhrál několik cen a na jeho popud byla dodatečně na Oscarech vytvořena kategorie Nejlepší masky – do té doby ocenění tohoto typu neexistovalo.

Walk the Line (2005)

Johnny Cash - skladatel, kytarista a podle některých kritiků jeden z nejvýznamnějších zpěváků 20.století. Americko-německý koprodukční film Walk the line, mapuje první polovinu jeho života, od dětství, tragické smrti jeho bratra, přes nástup do armády, první úspěchy, nevydařené manželství, vrchol kariéry, až po drogovou závislost, problémy se zákonem, comeback





kem a následnou žádostí o ruku, kterou přijala při živém vystoupení jeho dlouholetá přítelkyně a zpěvačka June Carterová. Na životním příběhu Johnnyho Cashe si zkrátka každý najde to své, a to i v případě, že zrovna neholduje tomuto stylu hudby.

Když máte takto silný námět, zbývá už jen najít vhodné herce. Do tohoto filmu si představitele dvou hlavních rolí vybíral přímo sám Johnny Cash s June Carterovou. Premiéry filmu se sice ani jeden z nich nedožil, ale herec a herečka, kteří je ve snímku představují, jim rozhodně ostudu neudělali. Oba trénovali půl roku zpěv, naučili se hrát na hu-

dební nástroje a všechny písně, které ve filmu zazní, zpívají oni, což je pro film rozhodně plus.

127 hodin (2010)

26.dubna 2003 se 27letý Aron Ralston vydává na jednodenní výlet do národního parku Canyonlands v Utahu. Nikomu o svém plánu neřekne. Do civilizace se vrátí zpět po 6 dnech, naprosto vyčerpaný, bohatší o nezapomenutelný životní zážitek a chudší o svoji pravou ruku. Co se těch 6 dní dělo, a čím vším musel Aron projít, popisuje děj film u 127 hodin a jen těžko se věří tomu, že se to opravdu odehrálo.

Film byl velmi kladně přijat jak kritiky - byl nominován na několik cen včetně 6 Oscarů, tak diváky, a to i navzdory tomu, že se téměř celý odehrává na jednom místě a jen s jedním hercem, což nebývá moc obvyklé. Když však máte skvělý námět, perfektního herce a zkušeného režiséra, pak tento risk vyjde. Film ani na chvíli nenudí a sám Aron Ralston o něm prohlásil, že kromě jedné scény, je přesný téměř jako dokument.

MINI LOGIC



SKAUTI JINDE

HRADCE KRÁLOVÉ - středisko sv. Jiří

1. Mohl/a by ses nám na úvod trochu představit? Co tě ke skautingu přivedlo? Jakou máš funkci ve vašem středisku?

Ahoj, jsem bratr Petr z Hradce Králové. Je mi 23 let, studuji na Vysokém učení technickém v Brně obor Biomedicínská technika a bioinformatika. Nyní už i zároveň pracuji ve vývojovém oddělení jedné elektrotechnické firmy. Jsem ženatý.

Ke skautingu mě přivedli rodiče v 7 letech. Tatínek byl na skautském táboře po roce 1968, než byl skauting znovu zakázán. Tak možná díky jeho dobrým zážitkům z té krátké doby jsem se stal skautem.

Nyní jsem vůdcem 20. oddílu – chlapci.

Osobně jsem ve skautu našel opravdové přátele s podobným smýšlením. A i když se teď často nevidáme, i po roce dokážeme znovu navázat tam, kde jsme minule skončili.

2. Kolik členů má vaše středisko? Jaké máte oddíly?

Naše středisko má kolem 110



bratr Petr - vůdce 20.oddílu-chlapci

členů. Máme 20. oddíl a 33. oddíl (Termiti) chlapců. Dále pak 17. oddíl (Sluníčka) smíšený.

3. Kde se scházíte? Jsou prostory vaší klubovny dostačující?

Naše středisko je trochu odlišné od ostatních v Hradci Králové. Naše oddíly sídlí na odlišných okrajových částech Hradce a jejich klubovny jsou tak hodně vzdálené. Proto působíme více odděleně. Naše oddíly ale spojuje zaměření na rozšířenou du-

chovní výchovu. Hodně našich členů je věřících. Ve skautském duchu jsme však otevření všem a myslím, že se nám to daří.

Středisková klubovna, kde se schází i náš oddíl, leží v blízkosti Novohradeckých lesů. Oddíl Termitů sídlí na Pouchově a má svou klubovnu v katolickém domě. Sluníčka sídlí v Locheenicích. V pronajatém patře nad Hasičskou zbrojnicí se schází dívky a na místní faře, se schází kluci. Myslím, že všechny naše oddíly mají štěstí na krásné klubovny s přilehlými prostory i pro venkovní hry.

Jak jsem již zmínil, v naší střediskové klubovně nyní také sídlí tzv. lesní školka U Tří veverek. Využívají naši klubovnu přes týden v dopoledních hodinách, kdy klubovna byla stejně prázdná. Podařilo se jim také získat granty na vylepšení areálu klubovny např. malou boulderovou stěnou, houpačkou, rekultivaci hřiště a mnohé další. Samozřejmě jsme si na sebe museli zvyknout a i přes občas-



středisková klubovna u Novohradeckých lesů

ná nedorozumění se nám daří úspěšně spolupracovat.

4. Potýkáte se s nedostatkem nových členů? Pořádáte nějaké náборы?

Náš oddíl nyní řeší spíš radostné problémy, jak se postarat o zvyšující se počet členů. V minulých letech jsme obcházeli základní školy. Dále jsme využívali nástěnek a výhodného položení naší klubovny, blízko lesa kam se jezdí rekreovat rodiny z města. Takže je na nás hodně vidět. V neposlední řadě nám pomáhá lesní školka u Tří veverek, která poslední dva roky sídlí v naší klubovně. Nejvíce dětí ovšem stále vodí známí našich členů a často početné rodiny s více sourozenci.

5. Jak jste na tom s vedoucími? Máte dostatek schopných, kvalifikovaných vedoucích?

V našem oddíle máme kluky všech věkových kategorií. Daří se nám vychovávat si dostatečný počet vedoucích z našich členů. Kluci kolem 15 let, kteří by jinak ztráceli motivaci pokračovat, vidí šanci se uplatnit a dostávají postupně větší a větší prostor.

Těž se nám daří motivovat celkem slušný počet kluků účastí na čekatelských kurzech a pří-



tábořiště u Úpy pod Boušínem

padně potom na vůdcovském kurzu.

6. Pořádáte nějaké (tradiční) akce pro veřejnost? Jaké?

Akce pro veřejnost jsou jednou ze slabin našeho oddílu. Tradičně pořádáme jen program pro děti na tzv. farním dnu na Novém Hradci. Ale i díky této menší akci se nám daří získávat nové členy.

Větší snahu v tomto ohledu má oddíl Sluníček z Lochenic, kde v minulosti pořádali akce, jako čarodějnice nebo drakiádu. Jejich snažení nahrává vesnická atmosféra a menší anonymita.

7. Kam jezdíte na tábor?



20.oddíl na táboře u Úpy pod Boušínem

Letos jsme poprvé tábořili u Úpy pod Boušínem nedaleko Červeného Kostelce. Snažíme se střídát místa, kam jezdíme. Poslední roky jsme častěji tábořili pouze u Labe v blízkosti Kuksu. Většinou si vozíme vlastní stany, jídelny a kuchyň abychom nebyli ošizeni o zážitek ze stavby vlastního tábora.

8. Jakým způsobem jste oslavili 100 let skautingu?

U výročí založení celosvětového skautingu jsme se aktivně účastnili akce „Praha – šátková metropole“. Byli jsme vybráni na prezentaci Ugandy. Dále jsme poté v den výročí za svítání pořádali výstup na vrchol Chlumu, kde jsme strávili pár chvil rozjímáním a výhledem z rozhledny.

Co se týče výročí českého skautingu (předpokládám, že otázka byla mířena spíš sem), tak jsme se zúčastnili celohradeckých oslav.

Těž jsme při této příležitosti vyznamenali několik členů pamětními medailemi k 100 letům skautingu.

Děkujeme za rozhovor i fotografie z webu střediska www.skauti-svjiri.cz

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA

KONEC ŘÍJNA 2013

V PŘÍŠTÍM DVOUČÍSLE

ZÁPISY Z PRVNÍCH SCHŮZEK
(NE)TRADIČNÍ TIPY
A DALŠÍ

VÍCE FOTEK NA:

WWW.JUNAK.DOBRUSKA.CZ

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Pavčina Čiháková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Benešová - cga@seznam.cz

Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz

Jiří Štaffa - gor.jiri@seznam.cz

Petr Lukášek - p.lukasek@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Petr Beneš, Hana Benešová, Lenka Frymlová, Jiří Hanousek, Petr Hymnar, Petr Lukášek, Ondřej Němeček, Marie Obršálová

FOTOGRAFIE:

Daniela Dítětová, Jiří Hanousek, Jiří Martinek, Ondřej Němeček, Jiří Novák, Václav Pavel, Petr Poláček, Jiří Štaffa, Skautské středisko svatého Jiří a další

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Petr Lukášek



OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Tábor na Orlickém Záhoří



“Paměť je jako špatný žák: když selhává, vymýšlí si.”

Stefan Garczyski